

автопрезентацію, стратегію цілком характерну для письменника, котрий пише текст про самого себе. Вона розкривається саме шляхом кореляції феноменів «смерті автора» та «воскресіння автора» як основи романного мислення початку ХХІ ст. У тексті Юрія Андруховича це проявляється на рівні гри із собою в той же спосіб, в який автоматизація презентує постмодерністську гру із читачем. Цей текст, як і авторська закоханість в нього, відбивається, ніби в дзеркалі, у читачеві – спостережливому, небайдужому. «із феноменальною пам'яттю» [2, с.422] – єдино спроможному в тому тексті відчутти та віднайти, власне – відродити справжнього автора. Андруховичеві-автору хочеться бути впізнаним і створеним читачами на кшталт того, як Еґонові Альту необхідно пізнати героя-Андруховича [див.: 2; 436], і саме звідти – постійні цитування й автотрегування, пригадування власних написаних і ненаписаних книжок, колн свої тексти, поєднуючись, створюють знову ж такі свій новий текст, і це стає важливішим за реально прожиті своє життя.

Список використаних джерел

1. Автор как проблема теоретической и исторической поэтики: сб. науч. ст.: в 2 ч. / отв. ред. Т.Е. Андрухович. – Минск: РИВШ, 2007. – Ч.1. – 356 с. 2. Андрухович Ю. Тасмичія. Замість роману / Юрій Андрухович. – Харків: Фоліо, 2007. – 478 с. 3. Барт Р. Смерть автора / Барт Р. *Избранные работы: Семиотика: Поэтика* / Пер. с фр. Косикова Г. К./ Ролан Барт. – М.: Прогресс, 1989. – С. 384 – 391.
4. Бегбедер Ф. Конец света: первые итоги / Фредерик Бегбедер; Пер. с фр. Е. Головиной. – СПб.: Азбука, Азбука-Аттикус, 2014. – 448 с. – (Азбука-бестселлер).
5. Бегбедер Ф. Романтический эгоист / Фредерик Бегбедер // *Иностранная литература*. – 2006. – №2. – С. 4 – 111.
6. Бегбедер Ф. Французский роман / Фредерик Бегбедер. – СПб.: Издательский Дом «Азбука-классика», 2013. – 224 с. – (Серия: «Азбука-классика»).
7. Деррида Ж. Вокруг Вавилонских башен (*Des tours de Babel*). / Жак Деррида. / Пер. с франц. и коммент. В.Е. Латипцова – 2-е изд., испр. – СПб.: Machine, 2012. – 118 с. – (Критическая библиотека).
8. Деррида Ж. Голос и феномен и другие работы по теории знака Гуссерля / Жак Деррида. – СПб.: Алетейя. – 1999. – 206 с.
9. Деррида Ж. О грамматологии. / Жак Деррида. / Пер. с франц. и комм. Н.С. Автономовой. / Жак Деррида. – М.: AdMarginem, 2000. – 512 с. – (Оригинальное издание: Editions de Minuit. Paris. 1967).
10. Забужко О., Шевельов Ю. *Вибране листування на тлі доби. 1992-2002* (з доданими творами, коментарями, причинками до біографії та іншими документами). / Оксана Забужко. – К.: Висока Поліція, ВД Факт, 2011. – 504 с.
11. Кляйко Г. Публіцистика Эгона Альта вместо романа Юрия Андруховича / Галина Кляйко. // *Литература в контексті культури: зб. наук. праць. Вип. 20* / ред. кол.: В.А. Гусев (істор. ред) та ін. – Д.: Вид-во ДНУ, 2010. – С. 101 – 106.
12. Опришко Н.О. «Тасмичія» Юрія Андруховича як територія взаємодії «смерті автора» та «воскресіння автора» // *Науковий журнал «Молодий вчений» / Наталія Опришко*. – №5 (20). – Ч.2. – 2015. – С.163 – 169.
13. Тайна: движитель и движатель литературы: сб. исслед. / Под ред. Забюс Ш.; Предисл. Деррида Ж. – М.: Экон, 2012. – 510 с.
14. Burke S. *The Death and Return of the Author: Criticism and Subjectivity in Barthes, Foucault and Derrida*. / Sean Burke. – Edinburgh: University press, 1992. – 249 p.
15. Carlier J. C. *Roland Barthes' Resurrection of the Author and Redemption of Biography* // *Cambridge Quarterly* / J. C. Carlier. – № 29 (4) – 2000. – P. 386 – 393.
16. Derrida J. *The deaths of Roland Barthes* // *Philosophy and Non-Philosophy Since Merleau-Ponty* / Jacques Derrida. – Routledge: Silverman, 1988. – P. 103-141.
17. Steven L. *Texts and Contexts: Writing about Literature with Critical Theory* / Lynn Steven. – New-York: Addison-Wesley, 2001. – 239 p.
18. Wilson A. *Foucault on the 'question of the author': a critical exegesis* / Andrew Wilson. // *The Modern Language Review*. – № 99 (2). – 2004. – P. 339 – 363.

Л. М. Бардіна, В. Л. Шепелюк

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРИНЦИПІВ КОМУНІКАТИВНОСТІ У ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ МОВЛЕННИХ УМІВЬ ТА НАВИЧОК

Відповідно до вимог сучасного суспільства основним завданням навчання студентів стає підготовка мислячої людини високої культури. Реформування системи освіти визначає зміна концепції навчання в області української мови як іноземної від центрично-знаннєвого підходу до потребо-особистісного (індивідуально-значнєного) оволодіння мовою. На перший план висувається проблема переходу від

«знання-догми» до «знання-мислення». Гостро встає проблема формування комунікативної компетенції студента.

Модернізація сучасного навчання припускає виховання особистості, яка прагне до максимальної реалізації своїх можливостей, відкритої для сприйняття нового досвіду, здатної на усвідомлений і відповідальний вибір у різних життєвих ситуаціях. Необхідно, насамперед, навчити студента вирішувати мовними засобами ті або інші комунікативні завдання в різних сферах і ситуаціях спілкування, тобто сформувати у нього комунікативну компетенцію. Сьогодні йде пошук парадигми навчання, що відповідає новим умовам мінливого світу, - викликали інтерес до вивчення навчального матеріалу. Нові програми дисциплін ґрунтуються на загальних принципах: принцип пріоритету мови, комунікативна спрямованість означає включення в роботу всіх видів мовної діяльності: слухання, говоріння, читання, писання, а не тільки аналіз витягнутих з мови або штучних прикладів; при цьому приділяється увага повсякденній мові студентів і їх оточення, що при побудові програми проявляється в наявності чотирьох наскрізних мовленнєвих тем для всіх років навчання – «Усна розмовна мова», «Сфери мови», «Жанри мови», «Правила мови», які послідовно співвідносяться з усім лексичним і граматичним матеріалом для вивчення; пріоритет мови призводить до відмови від орфографоцентризму до розуміння орфографії як дисципліни, необхідність якої виникає при створенні письмового тексту; без шкоди для грамотності студентів; завдання оволодіння правописом вирішуються в ході роботи над складанням текстів, а також експериментів з ними; принцип інтегрального підходу до мовних фактів (на противагу принципу рівневого вивчення мовних одиниць); мовні факти інтегруються на підставі значеннєвої єдності, розв'язання однорідних значеннєвих завдань; при цьому програма перших побудована на принципі від «слова» до «категорії»; принцип пошуку й експерименту як організуючого початку роботи студента на противагу принципу засвоєння готових знань, при цьому студентові пропонуються ролі користувача мови і його дослідника; поступово залучається до роботи й тренується його мовна й мовленнєва рефлексія; принцип єдності навчання словесності, що припускає максимальне зближення понятійного апарату в області мови й наукової літератури.

Тому комунікативну компетенцію слід розглядати як готовність студента до самостійного розв'язання завдань на підставі знань, умінь, якостей особистості.

Підґрунтям формування комунікативної компетенції повинен стати діяльнісний підхід, тому що він забезпечує самостійну творчу діяльність кожного учня. Підхід заснований на положенні П. Я. Гальперіна про те, що в самостійній творчій діяльності кожного студента треба йти від зовнішніх практичних матеріальних дій до дій внутрішніх, теоретичних, ідеальних. Інакше кажучи, навчання припускає на першому етапі спільну навчально-пізнавальну діяльність під керівництвом викладача, а потім - самостійну.

Даний підхід не протиставляється традиційному, але й не тотожний йому, тому що він фіксує й установлює підпорядкованість знань, умінь, роблячи акцент на практичній стороні питання, розширюючи зміст власне особистісними складовими.

Для методики нового часу характерне поглиблене дослідження мовного спілкування як форми взаємодії людей за допомогою мови. Цей напрямок методичних досліджень розвивається під значним впливом комунікативної лінгвістики й розглядає в якості головних властивостей досліджуваної мови такі її якості, як: комунікативність, системність, функціональність (мовні засоби використовуються з метою здійснення комунікацій і з цієї причини зміст висловлення визначає порядок подачі й оволодіння мовними засобами).

Основні завдання формування комунікативної компетенції – формування функціональної грамотності студентів, формування продуктивних навичок і вмінь

у різних видах усної й письмової мови, формування у студентів загальнолінгвістичної компетентності, що необхідно для успішного оволодіння іншими предметами

Шляхи реалізації комунікативної компетенції студентів полягають у тому, що форми, методи і прийоми роботи спрямовані на те, щоб зміст навчального матеріалу був джерелом для самостійного пошуку розв'язання проблеми.

Список використаних джерел

1. Пометун О., Пироженко Л. *Інтерактивні технології навчання: теорія, практика, досвід* / О. Пометун, Л. Пироженко. – К., 2002. – С. 135. 2. Федорова Л.Л. *К построению модели коммуникативной компетенции.* // – АҚД. – М., 2001. – 211 с. 3. Хуторской А. *Ключевые компетенции: Технология конструирования.* // Народное образование, 2003. – №5. – С.55 – 61.

Д. П. Амичба

ЛИНГВИСТИЧЕСКИЙ ЭТЮД К ВОПРОСУ ПРОБЛЕМЫ «КОНСЕНСУС» / «КОМПРОМИСС» В ПОЛИТИЧЕСКОМ ДИСКУРСЕ

Исходя из положения, что любой текст является концептом-конструктом сжатой, скомпрессированной синтаксической моделью, с одной стороны, с другой – линейно организованным метафорически структурированным словом, который разворачивает свой глубинный смыслообразующий потенциал в текстах языка и культуры. Можно с уверенностью отметить, что понятия «евроинтеграционное сотрудничество», «консенсус» / «компромисс» как компоненты ментального уровня вошли в себя универсальные смыслы, значимые и ценностные для всего человечества в целом. Важно при этом признать, что ментальные и образные поля амбивалентных концептов-конструктов «консенсус» / «компромисс» объективированы как положительными, так и отрицательными знаками коннотаций. Подчеркнем, что анализируемые в настоящей работе концепты-конструкты ментально и образно коррелирует с конструктом «евроинтеграционное сотрудничество», базовыми компонентами которого были признаны такие общечеловеческие понятия, как «сердце=душа, «любовь», «вера», «дом», «кровь» [1]. **Актуальность** поднятой проблемы заключается в том, что перспектива дальнейшего описания концептов-конструктов «консенсус» / «компромисс» напрямую связана не только со сравнительно-сопоставительным изучением и описанием, но и тем, что данные концепты-конструкты не получили еще своего полного лингвокультурологического описания ни в кавказоведении, ни в русистике, ни украинистике в целом.

Проблема «консенсуса» / «компромисса» связана с природой человеческой личности. Феномен человека определяется еще и тем, что социальное окружение детерминирует «характер и поведение личности, ее установки и ценностные ориентиры» [2, с.264]. Не подвергая сомнению этот факт, можем ли говорить о том, что агрессивное большинство способно на компромисс и консенсус. Цитируя философский труд Р. Бэрона и Д. Ричардсона, украинский философ П.И.Гнатенко пишет: «Ни удовлетворение всех материальных потребностей, ни устранение социальной несправедливости, ни другие позитивные изменения в структуре человеческого общества не смогут предотвратить зарождение и проявление агрессивных импульсов. Самое большое, чего можно достичь, – это временно не допускать подобных проявлений или ослабить их интенсивность. Поэтому, согласно данным теориям, агрессия в той или иной форме всегда будет нас сопровождать. Агрессия является неотъемлемой частью нашей человеческой природы» [2, с.267]. Если человек агрессивен изначально, то можно ли достичь консенсуса и компромисса. Согласно данным «Нового латинко-русского и русско латинского словаря» (2010) *compromissum* переводится как «соглашение спорящих сторон о том, чтобы подчиниться третьей стороне» [5, с.89]. В указанном словаре слово «consensus» переводится как соглашение [5,